

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/176/2024
Identifikačné číslo spisu:	6714212804
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6714212804.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovvej v spore žalobkyne JUDr. D. S., narodenej XX. XX. XXXX, G. G., J. Č. X, právne zastúpenej JUDr. Erikom Štepánkom, advokátom, Banská Bystrica, Ladislava Hudeca 15326/2A, proti žalovaným 1/ Ing. S. H.Q., narodenému XX. XX. XXXX a 2/ O. H., narodenej XX. XX. XXXX, obaja bytom G. G., J. Č. X, obaja právne zastúpení JUDr. Ivanom Hegerom, advokátom, Banská Bystrica, Na Troskách 3, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.352 eur, o zriadenie vecného bremena a o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11C/136/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. februára 2024 sp. zn. 12Co/69/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 11C/136/2014 - 815 z 02. júna 2022, uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni sumu 2.140 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), ďalej k pozemku C-KN parc. č. 1674/9 zastavané plochy a nádvoria o výmere 46 m² odčleneného od pôvodného pozemku v k. ú. K. vedeného na LV č. XXXX ako C-KN parcela č. 1674/2 trvalé trávne porasty o výmere 1016 m² geometrickým plánom č. 34987886-13/14 vyhotoviteľa Ing. S. A., zriadil časovo neobmedzené vecné bremeno in rem v prospech vlastníka stavby rodinného domu súp. č. XXXX, k. ú. K., a to za náhradu v sume 1.198,65 eur, ktorú uložil zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ ako oprávneným z vecného bremena žalobkyni do 15 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že obsahom vecného bremena je právo oprávneného vybudovať, užívať a udržiavať stavbu rodinného domu, čomu zodpovedá povinnosť vlastníka zaťaženého pozemku strpieť na ňom existenciu stavby rodinného domu (II. výrok) a napokon uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne vypratať novovytvorený pozemok C-KN parc. č. 1674/8 trvalé trávne porasty o výmere 400 m² odčlenený od pôvodného pozemku v k. ú. K. vedeného na LV č. XXXX ako C-KN parcela č. 1674/2 trvalé trávne

porasty o výmere 1016 m² na základe geometrického plánu č. 34987886-13/14 vyhotoviteľa Ing. S. A., a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (III. výrok). Žalobkyni priznal spoločne a nerozdielne voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznaných súm (IV. výrok).

1.1. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa spolu s manželom nadobudli pozemok C-KN parc. č. 1674/2 trvalé trávne porasty o výmere 1016 m² na základe platnej kúpnej zmluvy zo dňa 22. 05. 1990. V tom čase totiž išlo o lúku, a preto na prevod pozemku nebol potrebný súhlas Stredoslovenských štátnych lesov. Takisto nebolo potrebné schválenie prevodu členskou schôdzou Poľnohospodárskeho družstva Banská Bystrica, časť K. ako vtedajšieho vlastníka pozemku, nakoľko nešlo o zásadnú zmenu v pôdnom fonde družstva. Na platnosť kúpnej zmluvy nemalo vplyv ani tvrdenie žalovaných o nesprávnom údaj o druhu pozemku. Námietky žalovaných 1/ a 2/ o tom, že štátne notárstvo kúpnu zmluvu zo dňa 22. 05. 1990 preskúmalo nedostatočne a nesprávne, označil prvoinštančný súd za nepodložené a za nemajúce vplyv na jej platnosť. Neplatnosť zmluvy napokon nezaložila ani absencia súhlasu MNV, pretože v zmysle vtedy platného § 63 ods. 3 zákona č. 93/1963 Zb. o štátnom notárstve ani prípadné negatívne stanovisko MNV by samo o sebe nemalo vplyv na povinnosť štátneho notárstva vykonať registráciu zmluvy.

1.2. Po vyriešení vlastníckeho práva žalobkyne k pozemku C-KN parc. č. 1674/2 sa prvoinštančný súd zaoberal otázkou užívania jeho časti žalovanými 1/ a 2/, kedy nebolo sporným, že časť tohto pozemku znázornená ako C-KN parc. č. 1674/9 o výmere 46 m² je zastavaná stavbou rodinného domu žalovaných 1/ a 2/. Užívanie inej časti pozemku žalobkyne C-KN parc. č. 1674/2 znázornenej ako C-KN parc. č. 1674/8 o výmere 400 m² bolo sporným, pričom žalovaní 1/ a 2/ nepopierali, že užívali tú jeho časť, ktorá sa nachádza medzi ich domom a časťou, na ktorej sa nachádza buda pre psa a prístrešok na drevo, čo prvoinštančnému súdu vyplynulo aj zo zrealizovanej ohliadky a pripojených fotografií. Pokiaľ išlo o užívanie plochy nad prístreškom, prvoinštančný súd na základe vyjadrení sporových strán dospel k záveru, že v rokoch 2012 a 2013, za ktoré si žalobkyňa uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj túto časť pozemku žalobkyne žalovaní 1/ a 2/ užívali. Vychádzajúc potom zo znaleckého posudku vypracovaného v konaní znalcom Ing. F. Č. a aplikujúc ust. § 451 ods. 1 a 2 a § 456 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) uložil prvoinštančný súd žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.070 eur za jeden rok neoprávneného užívania pozemku žalobkyne, čo spolu za dva roky je 2.140 eur.

1.3. Následne súd prvej inštancie s odkazom na § 135c ods. 1, 2 a 3 OZ zriadil na podklade geometrického plánu č. 34987886-13/14 vyhotoviteľa Ing. S.M. A. vecné bremeno zaťažujúce pozemok žalobkyne C-KN parc. č. 1674/9 o výmere 46 m² v prospech na ňom sa nachádzajúcej časti rodinného domu žalovaných 1/ a 2/ súp. č. XXXX, pričom sa v tejto časti zaoberal len výškou náhrady za zriadenie vecného bremena (keď ako uviedol, vlastníctvo pozemku už bolo vyriešené) a túto určil opätovne podľa znaleckého posudku znalca Ing. F. Č. na sumu 1.198,65 eur.

1.4. Napokon súd prvej inštancie podľa § 126 ods. 1 OZ uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť vypratať pozemok žalobkyne C-KN parc. č. 1674/8 o výmere 400 m², lebo tento užívali bez akéhokoľvek oprávnenia.

1.5. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vzhľadom na úspech žalobkyne, ktorý závisel od podaného znaleckého posudku.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28.februára 2024 sp. zn. 12Co/69/2022 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu v I. výroku zmenil tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 268,02 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v časti o zaplatenie sumy 1.871,98 eur žalobu zamietol (prvý výrok), rozsudok okresného súdu v II. výroku zmenil tak, že žalobu v časti o zriadenie vecného bremena zamietol (druhý výrok), rozsudok okresného súdu v III. výroku potvrdil (tretí výrok) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania (štvrtý výrok).

2.1. Po oboznámení sa s obsahom spisu a po zopakovaní dokazovania na odvolacom pojednávaní predsporovou korešpondenciou žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/ z rokov 2013 a 2014 zistil, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je založené na nesprávnych skutkových zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení veci.

2.2. V odôvodnení rozsudku samotnej podstate sporu uviedol, že nebolo sporným, že žalovaní 1/ a 2/ začali v roku 1990 na podklade právoplatného stavebného povolenia zo dňa 14. 06. 1990 (č. l. 786 a

nasl. spisu) so stavbou rodinného domu súp. č. XXXX na svojom pozemku parc. č. 1672/5. Stavbou rodinného domu však čiastočne (v rozsahu C-KN parcely č. 1674/9 o výmere 46 m²) zasiahli aj do susedného pozemku parc. č. 1674/2 patriaceho už v tom čase žalobkyni a jej manželovi na základe kúpnej zmluvy zo dňa 22. 05. 1990 uzavretej s JRD K., ktorá bola registrovaná štátnym notárstvom dňa 17. 06. 1990 pod RI 1230/1990. Ako vyplynulo z listu žalovaného 1/ zo dňa 07. 10. 2013 (č. l. 21pv a nasl.), k zásahu do pozemku C-KN parc. č. 1674/2 stavbou rodinného domu žalovaných 1/ a 2/ došlo za tých okolností, že žalobkyňa s manželom ako vlastníci stavebného pozemku parc. č. 1672/4 a aj žalovaní 1/ a 2/ ako vlastníci susediaceho stavebného pozemku parc. č. 1672/5 mali spoločný záujem dokúpiť si k zadnej časti každého zo svojich pozemkov ďalší pozemok od JRD K.. V dôsledku toho žalovaný 1/ po dohode s vtedajším manželom žalobkyne dal vypracovať geometrický plán č. 244-201-569-90 zo dňa 11. 05. 1990 (č. l. 193pv a nasl.), ktorým sa v priamej línii za pozemkom žalobkyne a jej manžela parc. č. 1672/4 vyčlenil pozemok parc. č. 1674/3 a zasa v priamej línii za pozemkom žalovaných 1/ a 2/ parc. č. 1672/5 sa vyčlenil pozemok parc. č. 1674/2. Odkúpenie pozemkov od JRD K. vybavoval manžel žalobkyne, pričom pozemok parc. č. 1674/2 mali do vlastníctva nadobudnúť žalovaní 1/ a 2/ a pozemok parc. č. 1674/3 mala zasa do vlastníctva nadobudnúť žalobkyňa s vtedajším manželom, ako to potvrdzuje výkaz výmer uvedeného geometrického plánu v časti nového stavu, podľa ktorého bol predpokladaný práve takýto budúci vlastnícky režim prikupovaných pozemkov. Žalobkyňa s manželom toto ale nerešpektovali a bez toho, aby o tom žalovaných 1/ a 2/ informovali, kúpnu zmluvou zo dňa 22. 05. 1990 odkazujúcou práve na žalovaným 1/ objednaný geometrický plán č. 244-201-569-90 zo dňa 11. 05. 1990, odkúpili od JRD K. ako predávajúceho nielen pozemok parc. č. 1674/3 nachádzajúci sa za svojim stavebným pozemkom parc. č. 1672/4, ale odkúpili aj za stavebným pozemkom žalovaných 1/ a 2/ parc. č. 1672/5 sa nachádzajúci pozemok parc. č. 1674/2, ktorý mali odkúpiť za účelom zväčšenia svojho pozemku práve žalovaní 1/ a 2/. Žalovaní 1/ a 2/ pritom ubezpečovali, že uzavretie kúpnej zmluvy je na dobrej ceste a treba počkať, pretože je tam problém - les a že všetko bude kladne vybavené. Z uvedeného listu žalovaného 1/ zo dňa 07. 10. 2013 ďalej vyplynulo, že projektová dokumentácia stavby rodinného domu žalovaných 1/ a 2/ pritom počítala s rozšírením ich stavebného pozemku o časť prikupovanej parcely č. 1674/2 a nakoľko v rámci stavebného konania neboli nikým vrátane žalobkyne a jej manžela vznesené žiadne pripomienky, bolo žalovaným 1/ a 2/ vydané dňa 14. 06. 1990 stavebné povolenie, ktoré potom nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 06. 1990. Žalovaní 1/ a 2/ následne do roku 1995 dokončili stavbu svojho rodinného domu (ktorého umiestnením teda čiastočne zasiahli aj do pozemku parc. č. 1674/2), na základe čoho v auguste roku 1995 prebehlo kolaudačné konanie. Žalovaným bolo vydané kolaudačné rozhodnutie, pričom ani proti tomuto rozhodnutiu rovnako ako pri stavebnom povolení neboli vznesené žiadne pripomienky a námietky.

2.3. Odvolací súd následne uviedol, že z listu žalovaného 1/ zo dňa 07. 10. 2013 je zrejmé, že až v súvislosti s kolaudáciou svojho rodinného domu v auguste roku 1995 žalovaní 1/ a 2/ zistili, že vlastníckmi pozemku parc. č. 1674/2 sú žalobkyňa s manželom. Skutočnosť, že dovtedy žalovaní 1/ a 2/ nevedeli o tom, že tento pozemok je vo vlastníctve žalobkyne a jej manžela potvrdzuje aj tá okolnosť, že až v tom čase došlo k uzavretiu dohody datovanej dňom 24. 09. 1995 (č. l. 783 spisu), ktorej obsahom bolo, že žalobkyňa s manželom odpredajú žalovaným 1/ a 2/ časť pozemku príslušného k stavebnému pozemku parc. č. 1674/2 a zasa žalovaní 1/ a 2/ predajú žalobkyni s manželom ako náhradu časť svojho stavebného pozemku parc. č. 1672/5. Na základe tejto dohody dal žalovaný 1/ vypracovať geometrický plán č. 10830898-133/95 z októbra roku 1995 (č. l. 783pv a nasl.) a spísaná bola aj kúpna zmluva datovaná dňom 24. 10. 1995 (č. l. 784pv a nasl.), ale k jej uzavretiu nedošlo.

2.4. Odvolací súd mal zo zopakovaného dokazovania preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ mali v čase začatia výstavby svojho rodinného domu i počas nej právny titul oprávňujúci ich zriadiť túto stavbu aj na pozemku parc. č. 1674/2, ktorý v tom čase vlastnícky patrila žalobkyni a jej manželovi. Týmto právnym titulom bol konkludentný súhlas žalobkyne a jej manžela so zriadením stavby čiastočne aj na ich pozemku, existenciu ktorého súhlasu odvolací súd vyvodil zo skutkových zistení uvedených v 25. až 30. odseku odôvodnenia tohto rozhodnutia. Z týchto je totiž zrejmé, že žalobkyňa ani jej manžel ako vlastníci bezprostredne susediacich pozemkov neurobili pri začatí ani počas výstavby rodinného domu žalovanými 1/ a 2/ žiaden faktický či dokonca právny krok, ktorým by dali najavo, že stavba žalovaných na ich pozemku je neprípustná, resp. že s ňou nesúhlasia (to samozrejme nebolo ich povinnosťou, avšak od vlastníka je očakávateľné, že sa v prípade nesúhlasu ohradí voči neoprávneným zásahom do svojho vlastníckeho práva). Žalovaným 1/ a 2/ nijak nevytkli, že stavbu realizujú na cudzom pozemku, dokonca

ich ani len neinformovali, že sú vlastníckmi pozemku parc. č. 1674/2, ktorú skutočnosť žalovaní 1/ a 2/ zistili až v súvislosti s kolaudáciou svojho rodinného domu. Žalobkyňa s manželom teda nechali žalovaných 1/ a 2/ pokojne stavať a aj dostavať si svoj rodinný dom s tým, že celý čas proti tomu nič nenamietali. Tento stav pritom trval vyše dvadsať rokov, lebo až listom zo dňa 19. 09. 2013 (č. 1. 12 spisu) žalobkyňa ako výlučná vlastníčka pozemku parc. č. 1674/2 (po vyporiadaní BSM so svojim bývalým manželom) prvýkrát preukázateľne upozornila, resp. žiadala žalovaných 1/ a 2/ oznámiť, akým spôsobom sú ochotní vyriešiť užívanie tohto jej pozemku, na ktorého časti majú súčasne postavenú stavbu, ktorú podľa nej zriadili bez jej predchádzajúceho súhlasu.

2.5. Z uvedených skutočností odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa s manželom prejavili svojim pasívnym postojom k začatiu a výstavbe rodinného domu žalovanými 1/ a 2/ jednoznačný konkludentný súhlas s tým, aby táto stavba sčasti stála aj na ich pozemku parc. č. 1674/2. Je totiž zrejmé, že pokiaľ by mali k tomu akékoľvek výhrady, minimálne by vytkli žalovaným, aby už v stavbe nepokračovali a v závislosti od toho by prípadne robili právne kroky proti ďalšej výstavbe. Ako už bolo uvedené, nič z toho však neurobili. Za tohto stavu preto nebolo možné považovať rodinný dom žalovaných 1/ a 2/ za neoprávnenú stavbu podľa § 221 ods. 1 OZ v znení účinnom do 01. 01. 1992, lebo žalovaní 1/ a 2/ mali v čase jej zriadenia i na časti pozemku parc. č. 1674/2 právny titul, a to konkludentný súhlas žalobkyne a jej manžela ako vlastníkov pozemku. Súd prvej inštancie preto nemohol podľa ust. § 135c ods. 1 a 3 OZ platného v čase rozhodovania zriaďiť vecné bremeno. Nebola totiž preukázaná existencia neoprávnenej stavby ako základného predpokladu pre vyporiadanie pomerov medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku. V dôsledku toho ust. § 135c OZ na súdnu vec nedopadá, a preto odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v jeho II. výroku a žalobu v časti o zriadenie vecného bremena zamietol.

2.6. Po prijatí záveru, že žalobkyňa je (po vyporiadaní BSM s bývalým manželom) výlučnou vlastníčkou pozemku C-KN parc. č. 1674/2 sa odvolací súd zaoberal posúdením odvolacích námietok žalovaných 1/ a 2/ vzťahujúcich sa k nároku na vydanie žalovaného bezdôvodného obohatenia. V prvom rade odvolací súd na odvolacom pojednávaní odstránil rozpor v tom, za aké obdobie si žalobkyňa podanou žalobou uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie jej pozemku C-KN parc. č. 1674/2 žalovanými 1/ a 2/ v rozsahu C-KN parcely č. 1674/9 o výmere 46 m² a C-KN parcely č. 1674/8 o výmere 400 m², t. j. za obdobie od 22. 05. 2012 do 22. 05. 2014.

2.7. Z obsahu spisu potom vyplynulo, že súd prvej inštancie správne zistil nespornosť toho, že časť pozemku C-KN parc. č. 1674/2 znázornená ako C-KN parc. č. 1674/9 o výmere 46 m² je zastavaná stavbou rodinného domu žalovaných 1/ a 2/ a že v dôsledku toho nebolo sporným užívanie tejto časti pozemku žalobkyne žalovanými 1/ a 2/. Správne tiež súd prvej inštancie skonštatoval, že nebolo sporným ani to, že žalovaní 1/ a 2/ užívali aj inú časť pozemku žalobkyne C-KN parc. č. 1674/2 znázornenú ako C-KN parc. č. 1674/8 o výmere 400 m², a to tú jeho časť, ktorá leží medzi ich rodinným domom a miestami, kde majú umiestnenú bídu pre psa a prístrešok na drevo. Žalovaní túto skutočnosť nepopierali ani v podanom odvolaní, bránili sa tým, že prvoinštančný súd nesprávne interpretoval ich vyjadrenia, lebo v priestore medzi prístreškom na drevo a plotom zriadeným žalobkyňou iba príležitostne urobili jednorazové práce potrebné na zabránenie vzniku škody z dôvodu, že o túto časť svojho pozemku sa žalobkyňa nijako nestarala. Podľa odvolacieho súdu vyjadrenia žalovaného 1/, ktoré prezentoval počas prvoinštančného konania nemožno chápať ako potvrdenie užívania pozemku žalobkyne počas žalovaného obdobia aj v miestach za prístreškom na drevo až po plot. Vstup na pozemok žalobkyne za účelom udržiavacích prác preto nemožno hodnotiť ako užívanie, a to dokonca také, ktoré by za splnenia ďalších podmienok (neoprávnenosť) malo byť spojené s povinnosťou poskytnutia peňažného protiplnenia. Výslovil, že nejde o užívanie, ale o vstup na cudzí pozemok obdobný situácii upravenej v ust. § 127 ods. 3 OZ, podľa ktorého vlastník nie je povinný poskytovať žiadnu odplatu za realizáciu svojho oprávnenia vstúpiť na susedný pozemok, ak si to vyžaduje údržba a obhospodarovanie susediacich pozemkov a stavieb.

2.8. Za správnu považoval aplikáciu ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 OZ, avšak z dokazovania vyplynulo, že užívanie pozemku žalobkyne vo vyššie uvedenom rozsahu zo strany žalovaných 1/ a 2/ bolo neoprávnené iba časť žalovaného obdobia. Odvolací súd už skôr uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ mali právny titul vo forme konkludentného súhlasu žalobkyne a jej manžela so zriadením stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 1674/2 a že tento stav trval vyše 20 rokov, kedy žalobkyňa až listom zo dňa 19. 09. 2013 prvýkrát preukázateľne žiadala žalovaných 1/ a 2/ o riešenie celej situácie. Tento list považuje odvolací súd nielen za prejav vôle žalobkyne majúci povahu odvolania súhlasu so zriadením stavby

žalovaných na pozemku parc. č. 1674/2, presnejšie na jeho časti zobrazenej ako C-KN parc. č. 1674/9 o výmere 46 m², ale aj za prejav vôle, ktorým žalobkyňa odvolala prv konkludentne udelený súhlas s tým, aby žalovaní 1/ a 2/ užívali časť jej pozemku v rozsahu C-KN parcely č. 1674/8 o výmere 400 m². Poukázal na to, že s manželom niekedy v polovici 90. rokov postavili krížom cez svoj pozemok parc. č. 1674/2 plot, ktorým sa fakticky oddelili od pozemkov žalovaných, pričom práve tá časť tohto pozemku zobrazená ako C-KN parcela č. 1674/8 zostala za plotom (z pohľadu pozemkov žalobkyne a jej manžela) a odvtedy sa žalobkyňa s manželom dlhodobo o túto časť svojho pozemku nezaujímal, neužívali ho a ani žalovaní 1/ a 2/ nežiadali, aby im za užívanie pozemku poskytli odplatu. Čiže až odo dňa kedy sa tento prejav vôle žalobkyne dostal do dispozičnej sféry žalovaných 1/ a 2/ ide z ich strany o neoprávnené užívanie pozemku, lebo vtedy zaniklo ich oprávnenie mať na danom pozemku stavbu, resp. pozemok užívať. K tomu došlo najneskôr dňa 07. 10. 2013, ktorým dňom je datovaná písomná odpoveď žalovaného 1/ na list žalobkyne zo dňa 19. 09. 2013. Žalobkyni preto za obdobie 22. 05. 2012 až 06. 10. 2013 nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže v tom čase neužívali žalovaní jej pozemok bez právneho dôvodu.

2.9. Odvolací súd uzavrel, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje za zvyšok žalovaného obdobia od 07. 10. 2013 do 22. 05. 2014 sumu 268,02 eur. Túto určil v zmysle v konaní vypracovaného znaleckého posudku č. 130/2020 znalca Ing. F. Č. (č. l. 336 a nasl.), ktorý stanovil výšku ročného nájmu na sumu 2,397 eur/m²/rok. Pri žalovanými 1/ a 2/ užívaní celkovej výmere 179 m² (46 m² + 133 m²) pozemku žalobkyne počas 228 dní tvoriacich obdobie od 07. 10. 2013 do 22. 05. 2014 to predstavuje vo výsledku práve sumu 268,02 eur (2,397 eur x 179 m² delené 365 dní x 228 dní). Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu v jeho I. výroku tak, že prisúdil žalobkyni sumu 268,02 eur a vo zvyšnej časti pokiaľ išlo o sumu 1.871,98 eur (prvoinštančným súdom prisúdená suma 2.140 eur mínus 268,02 eur) žalobu zamietol.

2.10. Naostatok odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v III. výroku z dôvodu jeho vecnej správnosti. Na pozemku žalobkyne C-KN parc. 1674/8 majú žalovaní 1/ a 2/ bez právneho dôvodu umiestnené hnutelné veci - prístrešok na drevo a bídu pre psa, čím neoprávnené zasahujú do vlastníckeho práva žalobkyne. Vlastnícke právo je upravené v ust. § 123 a nasl. OZ, pričom ust. § 126 ods. 1 OZ poskytuje vlastníkovi ochranu pred neoprávnenými zásahmi do vlastníckeho práva. Jednou z foriem tejto ochrany je aj reivindikačná žaloba, ktorou sa vlastník domáha vydania veci od toho, kto mu ju neoprávnené zadržuje, v prípade veci nehnuteľnej sa táto žalobná ochrana realizuje formou jej vypratania. Súd prvej inštancie preto v tejto časti rozhodol správne, hoci nesprávne svoje rozhodnutie v tejto časti založil na poukaze o užívaní tohto pozemku žalovanými. Uloženie povinnosti vypratať nehnuteľnosť nie je závislé od toho, či zo strany povinnej osoby dochádza k (neoprávnenému) užívaniu nehnuteľnosti, ale od toho, či táto osoba má na, resp. v nehnuteľnosti bez právneho dôvodu umiestnené hnutelné veci, keďže práve k ich odstráneniu povinnosť vypratania smeruje. Tento nedostatok však nemal žiaden vplyv na vecnú správnosť výroku o povinnosti vypratať predmetný pozemok.

2.11. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Žalobkyňa mala úspech z pôvodne žalovanej sumy vo výške 5.352 eur len v sume 268,02 eur, keďže po podaní znaleckého posudku zobrala žalobu späť v časti prevyšujúcej sumu 2.140 eur. Žalobkyňa nemala úspech v časti zriadenia vecného bremena, ale úspešná bola pokiaľ išlo o uloženie povinnosti vypratania pozemku. Žalovaní 1/ a 2/ zasa naopak boli úspešní pokiaľ išlo o zamietnutie žaloby nad sumu 268,02 eur, resp. aj v časti, kde žalobkyňa zobrala žalobu späť, boli tiež úspešní ohľadne žaloby v časti zriadenia vecného bremena, ale zasa neúspešní v časti vypratania. Za tohto stavu možno podľa odvolacieho súdu konštatovať čiastočný úspech oboch sporových strán v podstate v rovnakej miere a tak bol podľa § 255 ods. 2 CSP daný podklad pre vyslovenie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľka v dovolaní namietala, že nesprávnym procesným postupom súdu jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Uviedla, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je vnútorne rozporné, pretože bez ďalšieho odôvodnenia rozširuje konkludentný súhlas udelený v polovici roka 1990 na účely výstavby

rodinného domu aj na užívanie ďalších častí pozemku a za úplne iným účelom. Namietala, že v roku 1990 ani nemohla udeliť konkludentný súhlas s užívaním pozemku za účelom zriadenia stavby rodinného domu, nakoľko takýto súhlas udeľoval okresný národný výbor vo vzťahu k pozemkom v socialistickom spoločenskom vlastníctve a bol neprevoditeľný. Poukázala aj na to, že bez ďalšieho odôvodnenia odvolací súd rozšíril povinnosť vlastníka strpieť vstup na pozemky a stavby v jeho vlastníctve podľa § 127 ods. 3 Občianskeho zákonníka nielen na vlastníka susediacich pozemkov a stavieb, ale aj na neoprávneného užívateľa pozemkov a stavieb, a to za situácie, kedy je povinný vlastník súčasne vlastníkom neoprávnene užívaných pozemkov a stavieb.

3.2. Dovolateľka tiež namietala, že rozhodnutie súdu, ktorým súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Právne otázky vymedzila nasledovne: Možno nekonaním vlastníka pozemku, keď tento nenamietala voči umiestneniu stavby vo vlastníctve tretej osoby na pozemku v jeho vlastníctve udeliť súhlas s umiestnením stavby na pozemku? a Možno nekonaním vlastníka, keď tento nenamietala voči užívaniu pozemku v jeho vlastníctve treťou osobou založiť súhlas s takýmto užívaním? Obe otázky krajský súd posúdil tak, že nekonaním vlastníka pozemku (žalobkyne) došlo k udeleniu konkludentného súhlasu so zriadením stavby na jej pozemku a s užívaním pozemku v jej vlastníctve žalovanými, pričom tento súhlas bol platný až do jeho odvolania žalobkyňou listom zo dňa 19. 09. 2013 zdôraznila, že posúdenie uvedených otázok je závislé od výkladu ustanovenia § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Trvala na tom, že neexistoval dostatočne určitý právny úkon - oferta, ktorú by bolo možné prijať konkludentným spôsobom, resp. neexistovala právna povinnosť žalobcu byť činný - konať určitým spôsobom, s porušením ktorej by právna norma alebo zmluva spájala prijatie návrhu. Poukázala pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/233/2008, 5Obo/17/2015, 2Obdo/69/2019, 1Obdo/100/2020, 4Cdo/58/2021.

4. Žalovaní navrhli dovolanie odmietnuť, pretože vady zmätočnosti nie sú prítomné a dovolanie z dôvodov podľa § 421 CSP je zmätočné.

5. Dovolateľka v replike k vyjadreniu žalovaných uviedla, že na dovolaní, ktoré má všetky náležitosti trvá.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) (ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP

7. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a namietala, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a je vnútorne rozporné. Dovolací súd preto, vychádzajúc z obsahu dovolania, skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamena len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu.

8. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť

sa prejavuje ako extrémny nesúlads medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

9. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Súd dospel k záveru, že stavba - rodinný dom žalovaných nenesie znaky neoprávnenej stavby, pretože v čase jej realizácie (rok 1990) mali žalovaní právny titul oprávňujúci ich zriadiť túto stavbu aj na pozemku parc. č. 1674/2, ktorý v tom čase vlastnícky patrila žalobkyni a jej manželovi. Týmto právnym titulom bol konkludentný súhlas žalobkyne a jej manžela so zriadením stavby čiastočne aj na ich pozemku, existenciu ktorého súhlasu odvolací súd vyvodil zo skutkových zistení uvedených v bodoch 25. až 30. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Odvolací súd správne posudzoval oprávnenosť stavby podľa právnej úpravy v čase vzniku stavby, teda podľa § 221 ods. 1 OZ v znení do 1. 1. 1992, pretože pre posúdenie je rozhodujúci čas realizácie stavby. Pre posúdenie splnenia podmienok oprávnenosti stavby realizovanej na cudzom pozemku je rozhodujúce, či mal stavebník súhlas vlastníka pozemku s realizáciou stavby.

9.1. Osobné užívanie pozemkov bol inštitút oprávňujúci predovšetkým jednotlivca na užívanie majetku v štátnom a družstevnom vlastníctve. Osobné užívanie pozemkov umožnilo štátu uspokojovať požiadavku občanov pri súčasnom zachovaní vlastníctva a kontroly štátu nad nehnuteľným majetkom. Podstata spočívala v tom, že predovšetkým išlo o vlastníctvo štátu. V danom prípade časť pozemku, na ktorom žalovaní postavili dom bola vo vlastníctve fyzických osôb - žalobkyne a jej manžela. Iba oni mohli udeliť súhlas so zastavaním ich pozemku, okresný národný výbor mohol takýto súhlas udeľovať iba k pozemkom, ktoré boli v socialistickom vlastníctve, preto je námietka dovolateľky v tomto smere irelevantná.

10. Dovolací súd nezistil pochybenie ani vo vyhodnotení skutkového stavu ohľadom záveru o dôvode a rozsahu užívania parc. č. 1674/8. Odvolací súd svoj záver podrobne zdôvodnil v bode 49, na ktorý dovolací súd odkazuje.

11. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé jeho právne úvahy, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru v prejednávanom spore. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnili objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

12. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na

odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

13. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania v danej veci aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľka tvrdí, že otázkou, od posúdenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, bola otázka či za súhlas s umiestnením stavby, resp. s užívaním pozemku možno považovať nečinnosť vlastníka pozemku. Dovolateľka mala za to, že posúdenie otázky je závislé od výkladu § 35 ods. 1 v spojení s § 44 ods. 1 OZ, pričom odkázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR.

13.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo/233/2008 uviedol, že „Aj v prípade konkludentného spôsobu uzavretia dohody musí tejto predchádzať dostatočne určitý (obsahujúci podstatné náležitosti), zrozumiteľný a adresný návrh na uzavretie dohody (oferta) navrhovateľa takehoto úkonu. Až po jeho dôjdení adresátovi (oblátovi) môže nasledovať ďalšia fáza, ktorou je akceptácia návrhu adresátom (oblátom, resp. akceptantom). Adresát jednostranným právnym úkonom (akceptácia) dáva svojím prejavom vôle navrhovateľovi najavo, že prijíma návrh na uzavretie dohody. Dohoda je uzavretá, ak vyjadrenie súhlasu adresáta bez výhrad dôjde včas navrhovateľovi. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu [§ 44 ods. 1, veta druhá Občianskeho zákonníka, (ďalej len „OZ“)]. V rozsudku sp. zn. 4Cdo/58/2021 vyslovil, že „Prejav vôle možno v spoločenskom a právnom styku realizovať konkludentne prostredníctvom takých vyjadrovacích prostriedkov, ktoré obvykle slúžia k vyjadreniu určitej vôle. Pri otázke právneho významu nečinnosti, resp. mlčania, sa vychádza zo zásady, že nečinnosť alebo mlčanie samé o sebe nie je možné nikdy považovať za prejav vôle: neplatí zásada, že kto mlčí, ten prisvedčuje (resp. súhlasí). Nečinnosť alebo mlčanie je prejavom vôle iba vtedy, ak dochádza k vedomému opomenutiu aktívneho chovania, ku ktorému je príslušný subjekt povinný na základe právnej normy. V takom prípade možno opomenutiu aktívneho chovania pripisovať opačný obsah než je vôľa, ktorá by sa vyjadrila činnosťou (sp. zn. 3Cdo/233/2008).

13.2. Z uvedených rozhodnutí, ako aj ďalších žalobkyňou uvedených rozhodnutí vo veciach obchodných vyplýva, že rôznorodé skutkové okolnosti, ktoré súd v nich riešil, treba z hľadiska prejavu vôle posudzovať komplexne. Mlčanie, resp. nečinnosť sami osebe neznamenajú súhlas. To ale neplatí, pokiaľ z okolností konkrétneho prípadu tento konsenzus možno vyvodiť.

13.3. A práve o takýto prípad v danej veci išlo. Zo skutkových okolností zistených v konaní vyplýva, že už v roku 1990 žalobkyňa s manželom ako vlastníci stavebného pozemku parc. č. 1672/4 a aj žalovaní 1/ a 2/ ako vlastníci susediaceho stavebného pozemku parc. č. 1672/5 mali spoločný záujem dokúpiť si k zadnej časti každého zo svojich pozemkov ďalší pozemok od JRD K.. V dôsledku toho žalovaný 1/ po dohode s vtedajším manželom žalobkyne dal vypracovať geometrický plán č. 244-201-569-90 zo dňa 11. 05. 1990 (č. l. 193pv a nasl.), ktorým sa v priamej línii za pozemkom žalobkyne a jej manžela parc.

č. 1672/4 vyčlenil pozemok parc. č. 1674/3 a zasa v priamej línii za pozemkom žalovaných 1/ a 2/ parc. č. 1672/5 sa vyčlenil pozemok parc. č. 1674/2. Odkúpenie pozemkov od JRD K. vybavoval manžel žalobkyne, pričom pozemok parc. č. 1674/2 mali do vlastníctva nadobudnúť žalovaní 1/ a 2/ a pozemok parc. č. 1674/3 mala zasa do vlastníctva nadobudnúť žalobkyňa s vtedajším manželom, ako to potvrdzuje výkaz výmer uvedeného geometrického plánu v časti nového stavu, podľa ktorého bol predpokladaný práve takýto budúci vlastnícky režim prikupovaných pozemkov. Projektová dokumentácia stavby rodinného domu žalovaných 1/ a 2/ pritom počítala s rozšírením ich stavebného pozemku o časť prikupovanej parcely č. 1674/2 a nakoľko v rámci stavebného konania neboli nikým vrátane žalobkyne a jej manžela vznesené žiadne pripomienky, bolo žalovaným 1/ a 2/ vydané dňa 14. 06. 1990 stavebné povolenie, ktoré potom nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 06. 1990. Žalovaní 1/ a 2/ následne do roku 1995 dokončili stavbu svojho rodinného domu (ktorého umiestnením teda čiastočne zasiahli aj do pozemku parc. č. 1674/2), na základe čoho v auguste roku 1995 prebehlo kolaudačné konanie. Žalovaným bolo vydané kolaudačné rozhodnutie, pričom ani proti tomuto rozhodnutiu rovnako ako pri stavebnom povolení neboli vznesené žiadne pripomienky a námietky. Naopak uvedený stav rešpektovali, dokonca žalobkyňa s bývalým manželom postavila plot do časti svojho pozemku, ktorý mapoval dohodnuté hranice. Žalobkyňa začala namietat' daný stav až potom, ako sa stala výlučnou vlastníčkou dotknutých pozemkov.

13.4. Z uvedeného skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa a jej v tom čase manžel ako vlastníci pozemku vedeli, že žalovaní realizujú stavbu domu na časti ch pozemku, boli s tým uzrozmnení, pretože sa dohodli, že sporné časti pozemku vlastnícky vysporiadajú, v stavebnom ani kolaudačnom konaní nevzniesli žiadne námietky, hoci to zákon predpokladal. Obdobný stav sa realizoval aj pokiaľ ide o časť pozemku, ktorú žalovaní užívali ako prístrešok na drevo a búdu pre psa. Aj tomuto predchádzali dohody, podľa ktorých vlastnícky vysporiadajú časti pozemku, žalobkyňa, resp. jej manžel aktívne pristúpili k vybudovaniu plotu, ktorý posunuli do svojho pozemku. Všetky tieto okolnosti svedčia o konsenze strán a trvali dosť značnú dobu.

14. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene tvrdí dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, majúc za to, že odvolací súd sa pri vyriešení ňou nastolených otázok odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

15. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov uzatvára, že právne závery, ktoré sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, nenasvedčujú o tom, že by sa odvolací súd odklonil od všeobecných konštatovaní a právnych záverov dovolacieho súdu vyjadrených vo vyššie citovaných rozhodnutiach, práve naopak v plnom rozsahu ich rešpektovali.

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je vzhľadom na uvedené nedôvodné, a preto ho dovolací súd ako celok zamietol (§ 448 CSP).

17. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 rovnakého zákona. V dovolacom konaní boli plne úspešní žalovaní, preto im dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.